

Breus consideracions

Hem llegit un conte, un conte Reis, i en aquest conte de Reis, l'autor ens encarrega que, un cop ben tips de dinades nadalenes, ens recordem dels sense fortuna, dels desheretats. Nosaltres, naturalment, ho trobem un xic difícil. Trobem incompatibles les funcions fisiològiques amb les necessitats espirituals. Gairebé ho considerem una heretgia, un renec. Un aparell digestiu satisfet predisposa al repòs, no pas a la meditació. Però un aparell digestiu excessivament atapeït de substàncies més o menys digeribles, encorriola la sensibilitat vers l'arrepentiment. La plètora en l'estómac produeix una engúnia, una necessitat d'expel·lir ingredients excessius, que l'home —inexpert—, confon amb un sentiment pietós. Es quan ens arrepenhim d'haver-ne fet un grà massa, que pensem en la penitència. Volem dir que allà on hi volem veure una mica d'espiritualitat, no hi ha més que una compensació en l'engrnatge fisiològic.

* * *

Amb els pobres no hi hem de pensar un dia únic, per què ells tots els dies tenen necessitats no satisfetes. Crist marcava els nostres deures dient:—«Doneu menjar a qui tingui fam». Però nosaltres no som prou humans per seguir tan bells preceptes. Nosaltres hem distribuït els pobres en classes més o menys confessables. Potser Crist no trobava al seu pas pobres confeccionats a l'objecte de viure amb l'esquena dreta. Però avui cal desconfiar. Cada pobre hauria de portar un certificat de bona conducta i la cèdula que acrediti la seva professió. ¡Hi han tants fraus!

* * *

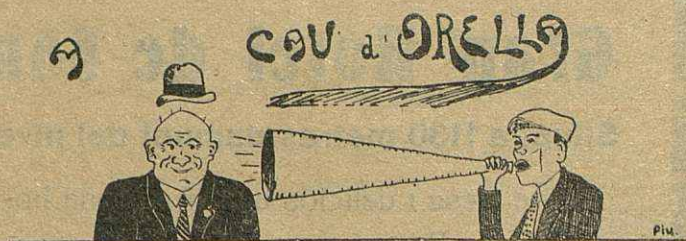
Nosaltres, ben segur que no tenim cor, però hem de confessar-ho, perquè, encara que no ho sembli, no amaguen les nostres paraules la més petita cantitat d'hipocresia. La misèria física i moral personificada en la plaga de captaires ens produeix un dolor amargant que s'ens clava al cor com una espina. Però davant dels cassos concrets, davant de cada un particularment considerat, sentim que la repugnància s'ajunta a la vergonya que ens causa la nostra impotència contra el despreciable. ¡Ah! ja sabem que això és un blasme. Una heretgia. Però siguem sincers. Sovint la pietat encobreix l'ostentació d'una acció sorollosa, o allargem la ma per espolsar-nos aquests paràsits, mestres en artificio sentimental. Aquell que estengués la seva pietat a oferir al rodamón la seva faula i el seu lli, podria vantar-se d'estimar als pobres.

Als pobres, podem dir ben clar, no els estima ningú. S'els llença la caritat als peus com qui tira un os a un gos. I això és indigne. És indigne que en pobles civilitzats hi pul·luli aquesta cràpula de desferres socials, i és indigne que un ser humà hagi d'humiliar-se a implorar les sobralles dels ben alimentats.

Que és el què fariem nosaltres? Que quines solucions portem? Senzillament: suprimiríem els pobres. En Grivé ha assenyalat la fórmula més racional: Oferir al captaire vianant un plat de vianda i acompanyar-lo a la carretera que dugui a la seva pàtria. Segurament que hi hauria captaires que no la trobarien mai, i no la trobarien perquè d'anr-hi a raure, els treuriem per ganduis.

I en quant a les famílies de nostra vila quins recursos justegen, i de quantes maneres les podríem ajudar sense humiliar-los, sense exigir-los-hi al comptat la gratitud!!

ISIDRE FONT

El vestit nou

Tothom ha quedat amb un pam de «nariques» al veure que hem celebrat l'any nou amb un vestit nou (i poques pessetes a l'ermilla), i contra el que predeien quatre gats de que la funerària de Sant Josep ja ens havia pres la mida.

Som vius i ben vius; no pas com els «cacos» que actuaren fa dies a les portes d'una casa de Banca, en el calaix d'una Sastreria i al magatzem d'un graner, demostrant així que ells van al gra, i que d'haver-los sortit bé l'assalt, en tenien per uns quants dies també.

El que tenim per dies és molt personal seleccionat que com En Morell pot donar-nos molta glòria a les nostres planes.

Doncs, fins al 29 que pel 28 ens sobra la teca, la meca i la Vall d'Andorra.

En Morell i En Torras

Quina manera d'enllustrar-los per què són de casa!

Oh i diuen que ho tenen ben merescut, en canvi, de mi que tinc la feina més científica i delicada no se'n recorden, no en diuen res (m'he menjat els punys de la samarreta d'enveja). ¿és que jo no soc ningú? Vaja, m'irrita que perquè a un que ha fet quatre garabatos se'l pugui al sostre-mort i l'altre perquè ha escrit quatre *animalades* el posin al colomar on na anat a volar.

Feu-me un homenatge que em moro de sentiment... Ingrats!...

La culpa la tenen les meves visions.

Reunions

D'aquí pocs dies les Societats donaran reunions, ara preparen el paperam.

També ens han dit que s'embotellen discursos... *Olè, por lo bueno*; aparepararem taquígrafs que hi haurà *tela per rato*.

MAN-E-FLY